

X.

Den Vej, Emanuel fulgte, var efterhaanden svunden ind til et Par dybe Hjulspor, to gulhvide Sandstriber, der drog sig i Bugter gennem den mørke Lyng. Nu hørte endog disse op. Kun en smal Fodsti førte videre gennem det tavse Øde, hvorover en enlig Lærke kvidrede med fortvivlet Kraft, som sang den sig fra sin Rædsel over Stedets Ensomhed.

Emanuel steg langsomt op ad den stadig stærkt stigende Skraaning, hvorover Solen brændte med næsten sydlandsk Ild. Han var stærkt grebet af den nys oplevede Scene, der paa saa underfuld Maade — ligesom ved Guds egen Tilskyndelse — var bleven ham en Indvielse til den Gerning, han nu skulde tage op med al sin Styrke.

Han naaede omsider sin Vandrings Maal, det store Sømærke, som knejsede deroppe paa den yderste høje Pynt, hvor Landet endte. En stejl og vildt opreven Skrænt styrtede herfra ned mod Havet lige ud for det Sted, hvor den stenede Fjord skød sig brusende ind i Landet.

Over Havet saa' man milevidt. Men ogsaa over den brede Fjordmunding havde man en